

Yes I do

שעת בוקר מוקדמת והשמש של סוף אוגוסט את ראשי מטגנת, מביטה
על העוברים והשבים ותוהה לאן פניהם מועדות .

צלצול הטלפון הפר את מחשבותיי.

על הצג מספר שאינו מוכר

אני: "הלו, שלום"

היא: "שלום, רינה" ?

אני: "כן"

היא: "מדברת מזכירת בית הספר "אוהלים" המנהלת רוצה לזמן אותך

לראיון עבודה "

אני: "היום" ?

היא: "כן, זה די דחוף "

אני: "באיזה שעה" ?

היא: "את יכולה להגיע, בעוד חצי שעה" ?

אני: "בסדר גמור"

במהלך ההתארגנות לבי הלם בחזקה, מחשבותיי נדדו והרגשתי שאני
עומדת להתפוצץ, הזמן נזל לי בין האצבעות. שמתי לי סומק, קצת
מסקרה לא תזיק חשבתי לעצמי ונעלתי את נעלי העקב שלי. מה שאיני
נוהגת לעשות בדרך כלל.

מה עלי לומר בראיון? האם יתרשמו ממני לטובה? האם אמצא חן

בעיניהם?

סגרתי אחרי את הדלת, יצאתי ונשמתי לרווחה, הוקל לי. הראיון עבר
בהצלחה וכעת נשאר לי להחזיר למנהלת תשובה ואני בטוחה שנתראה
בפעם הבאה.

31.8 כמה מורות בחדר אחד? מעניין מי היא זאת הלובשת שחור? האם מורה ללשון? ומי זאת בעלת השיער השטני עם החולצה הוורודה? אולי יועצת ביה"ס? ובטח זה המורה לספורט חשבתי לעצמי.

תמיד היה נראה לי שחדר מורים הוא כמו מקדש, כמה מוזר להיות בתוכו ולהיות חלק מן המניין.

"מורות יש לנו הרבה להספיק" צעקה המנהלת " עוד מעט יגיעו התלמידים למפגש היכרות, אני רוצה להתחיל".

נכנסתי לכיתה וראיתי את תלמידי כיתה ד' יושבים במעגל, המחנכת הציגה אותי לכולם,

"תכירו זאת רינה, המורה המקצועית לחשבון והיא תלמד אתכם השנה"
"סוף סוף מורה מקצועית לחשבון" אמרה אחת התלמידות.

"כבר שנתיים שהמחנכות הן המורות לחשבון, עדיף מורה לחשבון" אמר תלמיד אחר.

שנת הלימודים כבר החלה ואני מתרוצצת בין הכיתות. יש כ"כ הרבה להספיק, המלאכה כה מרובה והזמן כל כך קצר.

ולאו מצטרפים בקשותיהן של המורות, רינה דו"צ כך כולן קראו לי, בעקבות הצלחתי בשכפול דפים זו צדדיים.

"רינה תצלמי לי" "רינה מבינה הכי טוב במכונת השכפול" "תאמיני לי רינה, את יכולה להחליף את ניסן" (אב הבית) ועוד אמרות מהסוג הזה.

בזמן הזה תהיתי לעצמי, מדוע איני מלמדת את המורות כיצד לעשות זאת בעצמן, זה הרי לא מסובך. שתי פעולות פשוטות שמסתכמות בלחיצת כפתור אחד.

נראה לי שזה החמיא לי שאני מצליחה לעשות זאת והן עדיין לא למדו איך, גם לא נהוג לומר "לא" בשנה הראשונה של הסטאז'.

כמו דף דו"צ כך הרגשתי, מצד אחד אני שמחה לסייע להן, מצד שני אם אין לי פניות לכך, לא נעים לי לומר לא .

מצד אחד הרגשתי שמעברים לי תחומי אחריות וסמכויות שלא היו בידי קודם לכן , מצד שני חשתי פחות אוטונומיה ושיתוף בקבלת החלטות.

בהרבה סיטואציות שקשורות לתלמידים בפן הלימודי והחברתי סגנון השיתוף והמידע לא נעשה באופן פתוח ולפעמים כגזירה מן השמיים שהייתי צריכה לקבל , הרבה פעמיים יחסו פחות חשיבות לדברים שאני הצעתי, למבחנים שאני הכנתי וקינחו במשפט "יש לך עוד הרבה ללמוד , את עוד צעירה" .

הניגודיות הזאת יצרה אצלי דיאלוגים פנימיים, זה החזיר אותי אחורה בזמן והזכיר לי את אמא שלי שהייתה אומרת לי "את כבר יגדלה גדולה תשטפי כלים" ומצד שני "את עדיין קטנה , את לא יוצאת בשעה כזאת החוצה!"

נאלצתי לגייס כוחות ולהסתיר את התחושות והלבטים , כדי להשתלב בנורמות המערכתיות של המורים הוותיקים, אולי כשאגדל אבין למה הם מתכוונים.

בשכבה ד' בה אני מלמדת חשבון לומדים 79 תלמידים !

שכבה כ"כ גדולה , בכיתה ד' 1' 39 תלמידים ובשנייה 40 תלמידים, בכיתה בה אני מלמדת

אחד מהשולחנות משיק לשולחן המורה ולפלס דרך בין השולחנות נראה כמשימה בלתי אפשרית.

רגעי הריכוז של התלמידים היו ספורים, נדמה היה לי שאני טובעת באוקיאנוס של רעשים והפרעות וקשה היה לי להחזיק בקו המחשבה והדיבור יותר מחמש דקות , עד שלמדתי להשתמש בקול בצורה נכונה (לצעוק).

סוגים שונים של תלמידים פגשתי ,

אחד חכם , אחד אסטורנאוט, אחד שקוף ואחד שאינו יודע לשאול.

ולסוגים השונים של התלמידים ישנן רמות שונות כמובן:

התלמידים המצטיינים : "המורה, סיימתי, מה לעשות ?"-

ביניהם גם תלמידים עם רוח התנדבותית "המורה אפשר לעזור"?

התלמידים שמתעצלים : "המורה עכשיו לעשות את המשימה ? אפשר

לעשות בבית"?

התלמידים שנראה שהקולר הוא חברם הטוב ביותר : "המורה אפשר

לצאת לשתות"?

(בקשה שחוזרת יותר מידי פעמיים בשיעור אחד)

"תלמידי ה -"לא הבנתי כלום " ופה ארצה להרחיב ..

"כלום"?! "לא הבנתי כלום"?! הרגשתי בגופי את צריבת הכישלון, אין

משפט יותר מדכא מהמשפט הזה!

משפט קצר בעל משקל רב, האם ייתכן שהתלמיד לא הבין כלום?

האם אני עושה משהו לא נכון? אולי אני לא מורה טובה ? ההסבר שלי

לקווי?

אולי זה דווקא סימן בשבילי? אולי זוהי דרכו של התלמיד להתריע מפני

ייאוש ? או אולי סתם משפט השגור בפיו ?

עם הזמן למדתי לקחת דברים בפרופורציות וכבר לא התרגשתי מכל פיפס

קטן.

באחד מן השיעורים נשלח תלמיד למסור לי הודעה שקבלתי מן הסגנית ,

פתק ובו היה כתוב " היי רינה, זקוקה לעזרתך , אבקש שתכנסי לכיתה ג'

למילוי מקום, המורה למדעים לא הגיעה היום"

מה לי ולמדעים חשבתי לעצמי? ולמה דווקא אני ? ולמה מ"עכשיו

לעכשיו". ומה החומר שהם לומדים עכשיו ?

המשימות הבלתי צפויות האלה חישלו אותי ודאגתי שתמיד יהיו לי תוכניות מגירה, כדי שאוכל לשלוף אותם בשעת צרה .

כשהיו מגיעים תלמידים למסור לי פתקיות עם כתב ידה של הסגנית לרוב ידעתי במה מדובר ולא התרגשתי כלל.

ה- 7 במרץ, הזמן חלף לו ביעף ואיתו גם האתגרים , הכרת התלמידים והשתלבות בצוות החינוכי , הישיבה הפדגוגית התנהלה בשעות הערב ובסופה התבקשתי להישאר בחדרה של המנהלת .

”יש לי משהו חשוב לבשר לך” אמרה המנהלת :

”כפי שאת יודעת שכבה ד’ מאוד גדולה, החלטנו לחלק את השכבה ל3 ולפתוח כיתה נוספת ואני רוצה שאת תחנכי כיתה”

הייתי בהלם למשמע המשפט האחרון , מערבולת של רגשות מצד אחד נורא שמחתי וזה אפילו החמיא לי , בכל זאת חינוך כיתה בשנה הראשונה, אך מה יהיה? האם אני בשלה מספיק? האם אצליח להשתלט עליהם? אני אהיה מורה קשוחה? רכה? ההורים יאהבו אותי? מי יהיו התלמידים שלי? האם יחלקו בצורה שווה? כל אלה ועוד התרוצצו במוחי” אנחנו נקפוץ איתך למים אני סומכת עלייך ומאמינה בך” המשפט שניער אותי והחזיר אותי לשיחה .

הסתכלתי לה בשחור של העיניים ואמרתי ,

Yes I do אני מסכימה . מתנה יותר גדולה מזאת ליום האישה לא יכולתי לבקש גם חינוך כיתה וגם טיול שנתי . שתי ציפורים במכה, הסתכלתי על חצי הכוס המלאה , הספקתי להכיר את תלמידי השכבה מתחילת השנה .

כבר אמצע מאי והחששות והפחדים חלפו , הספקתי הרבה , מצחיק
לחשוב על העבר ולדעת שהוא מאחורי , פתאום הכל מתגמד , לחשוב
שחששתי ופחדתי להיכנס למערכת יחסים הזאת , זה לא כזה נורא
חשבתי לעצמי, אבל זאת רק ההתחלה.